

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen
Rekeningnr: 000-157 66 47-09

Tel: 011-88.15.52
Webstek: www.codip.be

E-mail: Codip@skynet.be
www.sabrashatila.web-log.nl

Inhoud – *Een dubbeldik nummer om bij te houden voor koude winteravonden!!!*

0. Editoriaal
1. 60 jaar mensenrechten: niet voor het Palestijnse volk?
2. Boycot dwingt Israëlisch bedrijf uit bezet gebied.
3. Zwitserland: Israël schendt internationaal recht.
4. Moordaanslag op Vrede Nussimbaum.
5. Iran en de Israëlische dreiging.
6. Lancering Joods Anti-Zionistisch Netwerk.
7. De ware gevolgen van Oslo.
8. Overlijden Mahmoed Darwish.
9. In Gaza.
10. CODIP-actief.

*Ik ben een moslim
dood me en heet het
"Collateral Damage",
sluit me op en noem het
"Veiligheidsmaatregelen",
verdrijf mijn volk in grote
getale en spreek over
"Een Nieuw Midden-
Oosten", plunder mijn
bronnen, val mijn land
binnen, verander mijn be-
stuur en spreek over
"Democratie".*

Protestbord bij een vredesbetoging in de V.S. op 7 februari 2008.

Beste Vrienden van Palestina,

Gaza beleeft harde tijden. De verhalen die ons bereiken zijn verschrikkelijk. Overal is er een dramatisch tekort aan brandstof: restaurants moeten noodgedwongen de deuren sluiten wegens een schaarste aan kookgas, Palestijnse families koken bij gebrek aan brandstof op hout en plastic. De weinige bakkerijen die nog brood kunnen bakken met veevoeder (!) worden geconfronteerd met urenlange wachtrijen. Basisvoedsel als melk, bloem, voedselolieën, vlees, rijst en peulvruchten is amper nog beschikbaar.

Het belangrijkste ziekenhuis van de Gazastrook heeft nog gas voor de bereiding van maaltijden voor welgeteld één dag. De röntgenapparatuur is stuk, het labo heeft 40 % materiaal te kort, desinfectiemateriaal heeft een tekort van 30 %, machines en apparatuur zijn stuk zonder reserveonderdelen (waaronder 31 nierdialysemachines) en er is nog verdoving voor... zeven dagen. In andere, minder begoede, ziekenhuizen is de situatie nog slechter.

Van de 260 inwoners in de Gazastrook die stierven door de Israëlische blokkade waren 35 % kinderen. 40 % van de basismedicatie in ziekenhuizen is niet meer voorhanden. 60 % van de ambulances blijft in de garage door brandstofgebrek. 700.000 kippen werden gedood door gebrek aan veevoeder. 20 % van de veestapel stierf door tekort aan veevoeder en vaccinaties. Vissers hebben geen gas meer voor hun boten. In de landbouw is er een tekort aan zaden, pesticiden en bemesting. Van de 600 vrachtwagens met noodhulp en voorzieningen die de Gazastrook dagelijks nodig heeft, zijn er slechts enkele tientallen de grens mogen passeren van Israël de voorbij... maand. Dagelijks vloeien miljoenen liters afvalwater ongezuiverd de zee in.

Europa zwijgt over deze uithongeringpolitiek aan haar voordeur. Wél pleiten de Europese leiders met groot enthousiasme voor een uitbreiding van het Associatie-handelsakkoord met Israël. Mensenrechten zijn ondergeschikt. Met de dramatische situatie in Palestina, eisen wij dat het Europese parlement de uitbreiding van het Associatieakkoord niet goedkeurt. Het uithongeren van mensen is een oorlogsmisdaad die bestraft moet worden met sancties, niet beloond met de uitbreiding van een Associatieakkoord. Maar blijkbaar willen de ministers van Buitenlandse zaken toch de opwaardering goedkeuren tegen het EU parlement in!

Wij wensen allen een voorspoedig 2009 en weet dat zelfs met onze "financiële crisis" er miljoenen Palestijnen aan onze EU-grenzen leven die er veel erger aan toe zijn. Laat ze niet in de steek!

De CODIP-ploeg.

1. 60 jaar mensenrechten: niet voor het Palestijnse volk?

Exact 60 jaar geleden werd in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, de **Universele Verklaring van de Rechten van de Mens** aanvaard. Dat zou een heuglijk feit moeten zijn, maar alvast voor het Palestijnse volk is er weinig reden tot feesten: 60 jaar na de aanvaarding is hun situatie somberder dan ooit en blijven de mooie principes van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens voor het Palestijnse volk dode letter. Jaar na jaar stapelen de tientallen niet-uitgevoerde VN-resoluties die wijzen op de miskende rechten van het Palestijnse volk, zich op en worden de gevolgen van de jarenlange bezettings- en kolonisatiepolitiek duidelijk. Ergst van al is de situatie in de Gazastrook, waar een tekort is aan zowat alles, ook levensnoodzakelijke dingen als voedsel, water en brandstof.

Alsof dit alles nog niet schrijnend genoeg is, willen de leiders van de Europese Unie zo nodig een uitbreiding van het EU-Associatieakkoord met Israël (het Associatieakkoord is een handelsakkoord dat Israël zeer voordelige tarieven geeft om producten in te voeren in de Europese Unie). Dat is verbijsterend, want Israël heeft zich nooit enige moeite getroost om de mensenrechtenclausule in het bestaande Associatieakkoord na te leven. Verder misbruikt de regering in Tel Aviv het Associatieakkoord reeds jaren om producten uit de illegale joodse nederzettingen in de bezette Palestijnse gebieden, in te voeren in de Europese Unie, wat opnieuw een overtreding is van het Associatieakkoord.

De Europese Commissie heeft nooit een noemenswaardige inspanning gedaan om Israël voor deze overtredingen van het Associatieakkoord op de vingers te tikken en toen het Europese parlement, uit protest tegen de systematische schendingen van het Associatieakkoord, in 2002 een resolutie stemde die de opschorting van het Associatieakkoord vroeg, werd deze door de Europese Commissie gewoon genegeerd. Gevolg: de systematische overtredingen van het akkoord gaan gewoon door tot vandaag de dag, mét medeweten van de Europese Unie! Dat de leiders van de Europese Unie desondanks een uitbreiding van het bestaande Associatieakkoord willen goedkeuren, geeft te denken over het cynisme aan de top van de Europese Unie.

Dat de Europese Ministers van Buitenlandse Zaken (met de Belgische minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht op kop) aankondigden de uitbreiding absoluut te willen doordrukken, nog vóór de definitieve stemming in het Europese parlement, roept ook vragen op over het democratisch gehalte van de Europese besluitvorming. Vooral bij de linkse partijen in het Europese parlement (bij de Vlaamse partijen vooral Groen! en de N-VA) bleek alvast veel protest tegen een mogelijke uitbreiding van het Associatieakkoord, wegens een totaal gebrek aan vooruitgang in de Israëlische mensenrechtenpolitiek. Terecht overigens: in de huidige situatie een uitbreiding goedkeuren van het Associatieakkoord met Israël zou door Israël zeker als een (stilzwijgende) goedkeuring worden beschouwd van zijn mensenrechtenpolitiek.

Hoe graag Europese leiders ook spreken over mensenrechten en 'Europese waarden', 60 jaar na de ondertekening van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wordt het tijd dat men deze woorden omzet in daden. Indien de uitbreiding van het EU-Associatieakkoord wordt goedgekeurd, verliest het verhaal van 'Europese waarden' alle geloofwaardigheid. De discussie over de uitbreiding van het Associatieakkoord is dan ook de vuurproef van de Europese mensenrechtenpolitiek.

2. Boycot dwingt Israëlisch bedrijf Barkan tot (gedeeltelijk) vertrek uit bezet gebied.

Barkan, een Israëlische producent van wijn en koekjes (deze laatste in België bekend onder de naam Beigel en Beigel), haalt zijn kantoren, productie en pakhuizen weg uit de illegale nederzetting Barkan op de Westelijke Jordaanoever, en brengt deze over naar Hulda, dat binnen de Israëlische grenzen ligt. De verplaatsing, zo stelt de Israëlische vredesgroep Gush Shalom, gebeurt onder druk van oproepen tot boycot van de wijn.

In haar verslag aan de aandeelhouders zegt de directie ‘dat de locatie van de productie in Barkan een negatief imago schiep en de export van het merk Barkan bemoeilijkt’. Gush Shalom noemt de verplaatsing van het bedrijf een positieve stap maar houdt Barkan op de boycotlijst omdat Barkan nog steeds wijngaarden heeft op de bezette Syrische Golanhoogte.

Ondanks de vaak gehoorde kritiek dat sancties of boycot ‘contraproductief’ zouden zijn en dat maatregelen als sancties of boycot het vredesproces zouden ondermijnen, blijkt hiermee dat, óók wat Israël betreft, boycot wel degelijk een effectief mechanisme kan zijn om politieke conflicten in positieve zin bij te sturen. Interessante bemerking is ook dat de laatste jaren verscheidene Israëlische politici hun vrees uitgesproken hebben dat doorgaan met het bezetten en koloniseren van Palestijns en Syrisch gebied, zou leiden tot internationale sancties. Ook dit bewijst dat sancties en boycot wel degelijk een effectief drukingsmiddel kunnen zijn.

Reeds in de jaren negentig bleek dat ook al dat zelfs lichte politieke druk meermaals zorgde voor een bevrozing van de bouw van illegale nederzettingen. Van het moment dat die druk wegviel ging de uitbreiding van de nederzettingen gewoon door. Voor Europese politici, die overwegen om, ondanks de verdergaande onderdrukking van het Palestijnse volk, een nieuw samenwerkingsakkoord af te sluiten, is dit iets om over na te denken.

Bron: SIVMO: www.sivmo.nl/blog/news/97 Commentaar: CODIP-pers-redactie.

3. Zwitserland: Israël schendt internationaal recht.

Genève – Zwitserland beschuldigde Israël november jongstleden van het zinloos verwoesten van Palestijnse woningen in Oost-Jeruzalem en nabij Ramallah, in strijd met de regels van de Conventie van Genève onder militaire bezetting.

Het Zwitserse Ministerie van Buitenlandse Zaken vroeg dat Israël onmiddellijk een einde zou maken aan de verwoestingen, waarvan Israël zei dat deze het doel hadden illegaal gebouwde woningen uit de weg te ruimen.

Een Israëlische woordvoerder in de Zwitserse hoofdstad Bern stelde dat de beslissing om de bouwsels uit de weg te ruimen “geen willekeurige beslissing” was maar bekrachtigd bij wet.

“De beslissing tot afbraak van deze woningen is genomen onder gerechtelijk bevel,” aldus ambassade woordvoerder Shlomit Sufa.

Zwitserland ‘als de bewaker van de Conventie van Genève’ kan vergaderingen bijeen roepen van de ondertekenaars van het verdrag als het problemen vaststelt met de naleving, maar heeft geen speciale macht om de naleving van het document af te dwingen.

Woordvoerder van Buitenlandse Zaken Lars Knuchel zei dat de verwoestingen strijdig zijn met de Conventies van Genève van 1949, als fundament van het internationaal recht waaraan alle strijdende en bezettende machten gebonden zijn. De Vierde Conventie verklaart dat bezettende machten de eigendommen van de burgerbevolking onder hun controle moeten respecteren.

Zwitserland zei een formele klacht in te dienen bij het Israëlische Ministerie van Buitenlandse Zaken in verband met de recente verwoestingen, wat het getal op meer dan 600 verwoeste woningen brengt in Oost-Jeruzalem en alles samen 1600 op de Westelijke Jordaanoever sinds 2000.

De Zwitserse verklaring beschouwt Oost-Jeruzalem als “een integraal deel van het bezette Palestijnse gebied” – een uitdrukking die de woede kan oproepen van hardline Joodse groepen, die geloven dat Israël de controle moet behouden over de gehele stad. Israël veroverde Oost-Jeruzalem in de oorlog van 1967, maar de Palestijnen claimen het territorium als de hoofdstad van hun toekomstige staat.

Sufa zei dat de Israëlische regering dat standpunt “betreurt” in de Zwitserse verklaring, opmerkend dat de status van Oost-Jeruzalem en andere gebieden nog steeds onderwerp is van een finaal vredesakkoord tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit.

Het in Jeruzalem gevestigde ‘Comité Tegen Huisvernielingen’ (ICAHN) zei dat dit jaar alleen al tientallen Palestijnse woningen zijn platgegooid in Oost-Jeruzalem, en activisten zeiden dat de stad afbraakorders heeft uitgevaardigd tegen 90 extra huizen. Eveneens volgens ICAHN vernielde Israël, alleen al sinds de conferentie van Annapolis eind 2007, 94 Palestijnse huizen in bezet Oost-Jeruzalem en 235 huizen en gebouwen op de bezette Westelijke Jordaanoever.

Bron: Bradley S. Klapper / Cijfers ICAHN: www.icahn.org/eng/news.asp?menu=5&submenu=1&item=639

4. Moordaanslag op Vrede Nu-sympathisant.

De bekende Israëlische historicus Ze'ev Sternhell is licht gewond geraakt door een ontploffing van een staaftom bij zijn voordeur in Jeruzalem. Sternhell staat bekend als een tegenstander van de joodse kolonisten en is sympathisant van Vrede Nu. De laatste tijd werd hij telefonisch bedreigd. In de buurt van zijn woning zijn pamfletten gevonden waarin een beloning van 1,1 miljoen shekel (220.000 euro) wordt uitgelooft voor iedereen die een lid van Vrede Nu vermoordt. Vrede Nu gelooft dat extreemrechtse kolonisten achter de aanslag zitten en roept de autoriteiten op harder tegen hen op te treden.

De aanslag op Ze'ev Sternhell heeft tot felle veroordelingen geleid door Israëlische politici. Met de aard van de Israëlische politiek in het achterhoofd kan men zich afvragen in hoeverre deze kritiek geloofwaardig is. De laatste jaren zijn tientallen Palestijnse leiders vermoord bij zogenaamde ‘gerichte liquidaties’. Enig proces kwam daar niet aan te pas. Daarbij komt ook nog dat bij die moorden vaak vele burgerslachtoffers vielen. Noch op die liquidaties, noch op het vallen van burgerslachtoffers bij die liquidaties, was vanuit de Israëlische politiek noemenswaardige kritiek te horen. Ook het Curriculum Vitae van heel wat grote Israëlische leiders maakt kritiek op deze moordpoging weinig geloofwaardig want weinig Israëlische leiders die ervoor terug deinsden om politieke tegenstanders te liquideren (al ging het dan meestal om tegenstanders aan Palestijnse kant).

Israëlische premiers en hun politieke tegenstandes.

Toen de eerste zionistische kolonisten arriveerden in Palestina, begin twintigste eeuw, leidde dat al snel tot conflicten met antizionistische joden die de zionisten verweten dat zij door hun agressieve politiek de haat opriepen van de Palestijnse bevolking. Eén van die antizionistische leiders was Jacob Israël de Haan. Op maandag 30 juni 1924 werd Jacob de Haan met drie pistoolschoten vermoord. Uiteindelijk zou blijken dat de moord gepleegd werd met medeweten van Itzhak Ben Zvi, die van 1952 tot 1963 de tweede president van Israël zou worden.

Ben Zvi was geen uitzondering: In 1944 werd in Palestina de Britse Minister van Staat voor het Midden-Oosten, Lord Moyne, vermoord, in 1948 VN-gezant voor het Midden-Oosten, graaf Folke Bernadotte. Beide moorden werden gepleegd door de Lehi of Stern Gang, een extremistische zionistische militie, die eveneens verantwoordelijk was voor tal van aanslagen op Britse doelwitten en slachtpartijen in Palestijnse dorpen. Het vormde voor de leider van die zionistische militie, Yitzhak Shamir, geen belemmering om het later twee maal tot premier en één maal tot minister van Buitenlandse Zaken te brengen. David Ben Goerion, eveneens goed voor twee maal premierschap, schreef reeds in de jaren '30 van vorige eeuw over ‘een Galilea zonder Arabieren’ en was in 1948 effectief het grote brein achter de etnische zuiveringspolitiek op de Palestijnse bevolking (voor een gedetailleerde uiteenzetting hierover zie het boek ‘De etnische zuivering van Palestina’, door Ilan Pappé). De bekende Yitzhak Rabin, een derde man die het tweemaal tot premier bracht, was in dat zelfde jaar verantwoordelijk voor de verdrijving van de Palestijnse bevolking uit Lod en liet daar tientallen Palestijnen, die de moskee waren binnen gevlucht, executeren. Menachem Begin, nog zo'n oud-premier, was verantwoordelijk voor de aanslag op het King David Hotel in 1942, waarbij 90 doden vielen.

Het meest omstreden van alle Israëlsche premiers is ongetwijfeld Ariël Sharon: toen Israël in 1982 Libanon binnen viel, met Sharon als Minister van Defensie, liet deze de Palestijnse vluchtelingenkampen Sabra en Chatila afgrendelen door Israëlsche troepen: onder het toezien van de schijnwerpers van de Israëlsche troepen trokken falangistische militieën de vluchtelingenkampen binnen voor een twee dagen durende slachtpartij. Die gruwelijke slachtpartij zou niet verhinderen dat Ariël Sharon reeds in 1983 opnieuw minister werd en dat bijna onafgebroken zou blijven tot het jaar 2000, waarin ook hij het tot premier bracht.

Naast de persoonlijke verantwoordelijkheden van bovengenoemde Israëlsche eerste ministers, is er nog de lange rij van Palestijnse leiders die vermoord werden in opdracht van de opeenvolgende Israëlsche regeringen, in de periode vóór de Oslo-akkoorden, en van welke generatie Yasser Arafat de laatste overlevende was.

Agressief taalgebruik in de Israëlsche politiek.

Oók het taalgebruik in de Israëlsche politiek laat weinig aan de verbeelding over: Avigdor Lieberman van de partij Yisraël Beitenu, zeer recent nog minister van Strategische Zaken, pleitte vanuit zijn functie openlijk voor etnische zuivering op de Palestijnse bevolking van Israël. Niemand in de regering, ook premier Olmert niet, vond het de moeite om hem terecht ter verantwoording te roepen. Er is de hele resem Israëlsche politici die de laatste jaren vóór de dood van Yasser Arafat openlijk spraken over het vermoorden van diezelfde Yasser Arafat: In 2003 verklaarde Ehud Olmert publiekelijk op de Israëlsche radio dat “De moord op Arafat een optie is die bovendien als vrij gemakkelijk uitvoerbaar wordt beschouwd.” Een soortgelijk voorbeeld was Shimon Peres die in 2002 in het Franse weekblad l’Express stelde “Dat Arafat zou moeten worden doodgeschoten maar niet door Israëlsche kogels”.)

Hand in eigen boezem steken?

Hoe hard Israëlsche politici vandaag ook de moordpoging op historicus en Vrede Nu-sympathisant Ze’ev Sternhell veroordelen, met de bovenstaande zaken mag de vraag worden gesteld of de Israëlsche leiders niet zélf het beeld heeft gecreëerd dat moord een aanvaardbare optie is voor het elimineren van politieke tegenstanders. Wat óók vaak zedig verzwegen wordt is dat extremistische kolonisten de hand boven het hoofd gehouden wordt, omdat deze kolonisten nu eenmaal enthousiaste medewerkers zijn in de zionistische plannen ter kolonisatie van Palestijns gebied. Vooraleer Israëlsche politici moord en brand beginnen schreeuwen over de moordpoging op Ze’ev Sternhell zouden zij dus het best even de hand in eigen boezem steken.

Bron: SIVMO: www.sivmo.nl/blog/news/98

AOL-nieuws: www.aol.nl/nieuws/story/Aanslag-op-Isra%C3%ABlische-politoloog/6285454/index.html ;
http://nl.wikipedia.org/wiki/Jacob_Isra%C3%ABl_de_Haan

Commentaar: CODIP-pers-redactie

5.1 Iran en de Israëlsche dreiging: stilte voor de storm?

Leek het laatste jaar de spanning tussen Iran en de Israëlsch-Amerikaanse regeringen stevig opgelopen, dan lijkt één en ander de laatste maanden stilaan wat bekoeld. Maar is dit werkelijk zo?

Vooreerst dient vermeld dat, wat sommigen ook beweren, enig concreet bewijs dat Iran de ambitie zou hebben om atoomwapens te verwerven, absoluut ontbreekt. Verder is het idee dat Iran werkelijk een aanval op Israël zou durven ondernemen ongeloofwaardig. In dat geval zou de hele Westerse wereld zich tegen Iran keren, wat voor Iran zou uitlopen op een onvermijdelijke nederlaag. Van dat laatste zijn de Iraanse leiders zich zeer goed bewust.

Risico van een Amerikaanse aanval op Iran gedaald?

Maar hoe groot is nu dat risico van een aanval op Iran? De laatste maanden leek die kans geminderd. Om de nucleaire installaties van Iran, die zeer verspreid liggen, en vele meters diep onder de grond, uit

te schakelen zouden zulke zware en massale bombardementen nodig zijn, dat deze quasi zeker een oorlog zouden uitlokken tussen de aanvaller en Iran. Of de aanval nu wordt uitgevoerd in een Israëliisch-Amerikaanse samenwerking of via een solo-slim door Israël, zeker is dat Iran de Amerikaanse regering mee verantwoordelijk zal houden.

Nu is de VS reeds in twee oorlogen verwickeld (Afghanistan en Irak) en ruimte voor een derde oorlog is er zeker niet. Die zorg werd duidelijk verwoord door admiraal Mike Mullen, de stafchef van de Amerikaanse strijdkrachten: "Het gaat hier over een uiterst instabiel deel van de wereld en ik zie het niet graag nog instabieler worden." Mullen gaat verder: "Momenteel vecht ik al twee oorlogen uit en ik zit niet bepaald op een derde te wachten". Duidelijke taal dus. Leek lange tijd de regering Bush de grote aanjager van een aanval op Iran, in de nadagen van de regering Bush lijkt één en ander gekanteld. Sinds het aantreden van Robert Gates als Minister van Defensie, en het vertrek van een aantal neocons, lijkt het tijd gekeerd in het voordeel van de tegenstanders van een aanval op Iran. Dat bleek ook uit de rechtstreekse gesprekken die deze zomer plaats vonden met Iran (al waren die gesprekken weinig succesvol).

Alleen al het feit dat die gesprekken plaats vonden was een grote ontgoocheling voor haviken als Dick Cheney en de neo-conservatieven buiten de regering.

Of een Israëliische aanval?

Desondanks blijft het risico van een aanval op Iran reëel, want in Israël staat men nog steeds op scherp. Dat blijkt onder andere uit een aantal uitspraken van John Bolton, voormalig staatssecretaris van Wapenbeheersing en oud-ambassadeur voor de Verenigde Staten bij de VN. Bolton, een groot voorstander van een aanval op Iran, stelde onomwonden dat de Iran-politiek van de regering Bush gefaald heeft en dat het bijgevolg redelijk is te veronderstellen dat Israël 'actie' gaat ondernemen. Voorts stelt hij: "Wij moeten stevig nadenken over de vorm van samenwerking met Israël, gedurende en na een aanval op Iran. Deze laatste zal ons toch aangerekend worden en wij zullen er ongetwijfeld de negatieve gevolgen van ondervinden. Daarom is er een dwingende logica om de aanval zo succesvol mogelijk te maken", aldus Bolton in de Wall Street Journal van 15 juli 2008.

Dat ook Rusland rekening houdt met een eventuele Israëliische aanval, blijkt uit de levering van geavanceerde S-300 grond-lucht raketsystemen aan Iran, die meerdere inkomende gevechtsvliegtuigen tegelijk kunnen opsporen en er tot 12 tegelijk kunnen aanvallen. Volgens bepaalde bronnen zou een aantal van deze raketten eind 2008 of begin 2009 rond de nucleaire faciliteiten van Iran gestationeerd worden, wat een aanval door Israël riskanter zou maken.

Hoe wordt er in Israël zelf gesproken over een aanval op Iran? Op 6 juni 2008 stelt de Israëliische vice-premier en voormalig Minister van Defensie Shaul Mofaz, in de krant Yediot Ahronot: "Als Iran verder gaat met zijn programma voor de ontwikkeling van nucleaire wapens (sic), dan zullen we het aanvallen. De sancties zijn niet doeltreffend. Iran aanvallen om nucleaire plannen te stoppen zal onvermijdelijk zijn." Ook volgens academicus/historicus Benny Morris is een aanval op Iran zeer waarschijnlijk. Morris: "Israël zal vrijwel zeker de nucleaire faciliteiten in de komende 4-7 maanden gaan aanvallen" (de uitspraken werden gedaan voorbij zomer) om er cynisch aan toe te voegen: "De leiders in Washington en zelfs in Teheran mogen hopen dat de aanval zo succesvol is, dat het Iraanse productieschema op zijn minst een aanzienlijke vertraging oploopt, zo niet volledige vernietiging van het nucleaire programma van dat land". (The New York Times van 18 juli 2008).

Een ander teken dat erop kan wijzen dat de Israëliische aanvalsplannen zeer concreet zijn, was een grootschalige Israëliische militaire oefening in juni, boven het oostelijk gedeelte van de Middellandse Zee. Daaraan namen meer dan honderd F-15 en F-16 oorlogsvliegtuigen deel. De afstand die daarbij werd afgelegd was exact dezelfde als de afstand tussen Israël en de Iraanse nucleaire installatie in Natanz. Amerikaanse instanties hebben die oefening uitgelegd als een repetitie voor een bombardement op Iran's nucleaire faciliteiten.

Ander opvallend feit is de levering van 1.000 nieuwe GBU-39 bunkerbusterbommen (The Telegraph, 15 september 2008). Dit zijn kleine bommen die door meters gewapend beton kunnen doordringen. Wanneer verschillende vliegtuigen hetzelfde doelwit bombarderen, kan de penetratie nog veel dieper gaan. Nu werd de levering van die bunker-busterbommen door Israëliische militaire analisten verant-

woord voor het bombarderen van ondergrondse wapendepots Hezbollah of smokkeltunnels van Hamas (*noot van de redactie: in tegenstelling tot Israëlische beweringen worden deze tunnels niet noodzakelijk gebruikt voor wapens maar evenzeer voor zaken als levensmiddelen of voedsel*).

De militaire hulp van de V.S. aan Israël wordt vanaf 2009 verhoogd van 2,4 naar 3 miljard dollar per jaar, voor het volgende decennium.

Opmerkelijk is het Amerikaanse akkoord om nieuwe technologie te verkopen aan Israël voor zijn Patriot-raketten, inclusief het sturen van meer dan 100 Amerikaanse technici om deze te installeren. Of het geavanceerde early-warning radarsysteem dat de VS heeft opgesteld in Israël ter opsporing en vernietiging van inkomende projectielen. 120 Amerikanen zullen permanent deze mega-radar bedienen in Israël. Weinig geruststellend zijn bronnen die het sturen van de Amerikaanse technici verantwoorden als een blijk van wantrouwen van Amerikaans Minister van Defensie Robert Gates, tegenover de staat Israël. Het wantrouwen van Gates richting Israël, in verband met een mogelijke Israëlische aanval op Iran, zou zó groot zijn dat deze hoopt zodoende Israël te kunnen controleren.

En wat te verwachten van Barack Obama?

Geruime tijd leek Barack Obama zich te profileren als de anti-oorlogskandidaat en voorstander van gesprekken met Iran. "George Bush en Dick Cheney, jullie hebben niet onze steun en jullie hebben niet onze toelating om een nieuwe oorlog te ontketen in Iran." Diplomatie én hardere sancties was de boodschap van Obama.

Vrij recent begon Obama plots heel andere taal te spreken over Iran: Tijdens een pro-Israël bijeenkomst voor AIPAC, een zionistische of pro-Israëlische lobbygroep, (in Washington), zei Obama op 4 juni 2008: "De dreiging die van Iran uitgaat is groot. Ze is ernstig. En mijn doel zal zijn om deze dreiging teniet te doen. We moeten duidelijk zijn over het falen van het huidige beleid. Wij wisten in 2002 dat Iran terreur steunde. We wisten dat Iran een nucleair programma had. We wisten dat Iran een groot gevaar leverde voor Israël. Maar in plaats van een strategie te ontwikkelen tegen deze dreiging, negeerden we dit. En in plaats daarvan vielen we Irak binnen en gingen het bezetten. De vlammen van het extremisme overheersen in Iran met als resultaat dat de V.S. en Israël nu minder veilig zijn". Een plotse koerswijziging die nogal wat wenkbrauwen deed fronsen en waarschijnlijk gebeurde onder invloed van zionistische lobbygroepen, die zich al geruime tijd profileren als grote voorstanders van een oorlog op Iran, en waarvan bovengenoemde AIPAC de grootste is. Dat het bovengenoemde AIPAC door voor- en tegenstanders omschreven wordt als één van de invloedrijkste lobbygroepen in de VS, is in deze zaak weinig geruststellend.

Oók weinig geruststellend in de Iran-discussie zijn een aantal personen die zullen toetreden tot de nieuwe regering Obama. Vooral de keuze voor een man als Emanuel Rahm als toekomstig stafchef is vrij zorgwekkend. Emanuel Rahm is zoon van een Irgoen-militant (de Irgoen was een zeer extreme zionistische militie die in de jaren dertig en veertig van vorige eeuw berucht werd voor zijn aanslagen op Britse doelwitten en slachtpartijen in Palestijnse dorpen) en staat bekend om zijn zeer agressieve imago (getuige koosnaampjes als 'Rahm-bo', 'pitbull', 'rottweiler').

Toekomstig vice-president Joe Biden profileerde zich recent als 'zionist' en zit dus eveneens op een radicaal pro-Israëlische lijn. Of Dennis Ross, één van de nieuwe raadgevers van Obama: Ross maakt deel uit van de bovengenoemde AIPAC-lobby, was voorstander van de oorlog tegen Irak, is voorstander van een aanval op Iran, en werkte nog voor de omstreken Wolfowitz. Ook raadgever David Axelrod (tevens vriend van Emmanuel Rahm) zou op een gelijkaardige lijn zitten. Het mag gehoopt worden dat deze personen, op zijn minst rond een eventuele aanval op Iran, niet het Israëlische standpunt gaan verdedigen. Hoe euforisch sommigen zich ook voelden bij de verkiezing van deze nieuwe Amerikaanse president, met het politieke personeel dat hij benoemde, blijft het op de tellen letten.

5.2 Vredesactivisten en academici waarschuwen tegen aanval op Iran.

In het vorige artikel wezen we al op de blijvende dreiging van een Israëlische aanval op Iran. In de onderstaande oproep uiten ook een aantal Israëlische vredesactivisten en academici hun bezorgdheid over de toenemende stroom aan informatie, die kan wijzen op een mogelijke Israëlische aanval op Iran:

Een constante stroom aan informatie geeft aan dat de Israëlische regering serieus overweegt een aanval te doen op Iran teneinde de nucleaire plannen van Iran teniet te doen. We hebben oog voor de onverantwoordelijke acties van de Iraanse regering, wij zijn ook tegen kernwapens en steunen het uitbannen van alle massavernietigingswapens in de regio. Maar het is duidelijk dat de belangrijkste bron van gevaar voor een nieuwe, grote oorlog ligt in de politiek van de Israëlische regering en haar stroom van dreigementen, die worden gesteund door provocatieve militaire manoeuvres.

Na alles ernstig te hebben afgewogen, blijven we ervan overtuigd dat de argumenten voor zo'n aanval geen militaire, politieke of morele rechtvaardiging hebben. Israël zou in een avontuur belanden dat ons bestaan in gevaar brengt, terwijl er geen echte poging wordt gedaan om de politieke en diplomatieke alternatieven voor een gewapend conflict tot het uiterste te proberen.

We zijn er niet zeker van dat een dergelijke aanval zal komen. Maar het feit dat zo iets als een redelijke mogelijkheid wordt overwogen, maakt het urgent om te waarschuwen tegen de vernietigende uitkomst van een offensieve aanval op Iran.

Coördinerende groep ondertekenaars: Prof. Gadi Algazi, Judy Blanc, Prof. Rachel Giora, Prof. Anat Matar, Prof. Adi Ophir, Prof. Yoav Peled, Reuven Kaminer, Prof. Haggai Ram, Prof. Yehuda Shenhav, Prof. Oren Yiftachel.

Bronnen:

* SIVMO: www.sivmo.nl * Evidence is growing that Israël is preparing to attack Iran'. Door Joël Brinkley en Mc Clatchy – Tribune News Service. (Joël Brinkley is een voormalig Pulitzer Prize-winnend buitenland correspondent voor de New York Times, en is nu professor Journalistiek aan de Stanford Universiteit.) * 'Iran, Israël en het gevaar van oorlog'. Gepubliceerd in 'Open Democracy' van 24 juli 2008. Door Paul Rogers. (Paul Rogers is hoogleraar Vredesstudies aan de Universiteit van Bradford in Groot-Brittannië, en auteur van ondermeer Why We're Losing the War on Terror, Cambridge, Polity, 2007)

Bewerking: Redactie CODIP-pers.

AVRAHAM BURG, de voormalige Knesset-voorzitter, gaf vorig jaar een interview aan de Israëlische krant Ha'aretz. In dit interview sprak Avraham Burg onder meer over de Israëlische elite, die al geruime tijd het land zou verlaten hebben, niet wegens het 'moslimterrorisme' maar om wat hij noemt *"het centrale kenmerk van het militarisme in onze identiteit, de plaats van de reserveofficieren in de samenleving, het aantal gewapende Israëli's die in de straten lopen en zeggen: 'Arabieren buiten'".* De voormalige Knesset-voorzitter omschrijft Israël als een 'zionistisch getto' en stelt dat na de oprichting van Israël het zionisme had moeten opgegeven worden. Hij vindt dat het tijd wordt de theorie van Theodor Herzl (*het zionisme*) aan te klagen, alsook de wet die enkel joden toelaat naar Israël te emigreren. *"Als het zo verder gaat", aldus een gedesillustioneerde Burg, "zal Israël nog de geslachtsrelaties met Arabieren verbieden"*. (Bron: Ha'aretz 07/06/07).

JOSEPH BIDEN, Amerikaans vice-president voor de Democraten zei op acties van het Israëlisch leger tegen het Palestijns rechtmatig verzet in 2001: *"Onze FBI zou hen bestoken, hen trachten te vinden, en als we hen niet kunnen krijgen, doden we hen... dus ik noem dat geen moord."*

6. Lancering Joods anti-Zionistisch netwerk (IJAN).

Ook in de joodse gemeenschappen wereldwijd neemt de kritiek op de Israëlsche politiek en zijn ideologische drijfveer (het zionsime) toe. Recent werd het Joods anti-Zionistisch netwerk gelanceerd (voorheen gekend als de IJSN, de International Jewish Solidarity Movement). Hieronder geven wij een gedeelte weer van het oprichtingsmanifest:

Wij zijn een internationaal netwerk van Joden die zich vastberaden inzetten voor de strijd om menselijke emancipatie, waarvan de bevrijding van het Palestijnse volk en land onontbeerlijk deel uitmaakt. Wij engageren ons voor de ontmanteling van de Israëlsche Apartheid, de terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen en het beëindigen van de Israëlsche kolonisatie van het historische Palestina.

Van Polen tot Irak, van Argentinië tot Zuid-Afrika, van Brooklyn tot Mississippi hebben Joden de zoektocht naar rechtvaardigheid aangevat, en hun verlangen naar een rechtvaardigere wereld, door zich te verenigen met anderen in een collectieve strijd. Joden hebben opmerkelijk geparticipeerd in de werknemersstrijd tijdens het Depressietijdperk, in de burgerrechtenbeweging, in de strijd tegen de Zuid-Afrikaanse Apartheid, in de strijd tegen het facisme in Europa, en in vele andere bewegingen voor sociale en politieke verandering. De historische en aanhoudende etnische zuivering die de staat Israël doorvoert van het Palestijnse volk uit hun land, loochent en verraadt die lange geschiedenis van Joodse participatie in collectieve bevrijdingsbewegingen.

Het Zionisme – de grondleggende en huidige ideologie die zichtbaar werd in de staat Israël – schoot wortel in het tijdperk van het Europese kolonialisme en werd verspreid tijdens de nasleep van de Nazi-genocide. Het Zionisme werd gevoed door de meest gewelddadige en tirannieke geschiedenissen van de 19de eeuw, ten koste van de vele soorten van Joods engagement voor bevrijding. Om die terug te winnen, en een plaats in de stemhebbende, populaire bewegingen van nu, moet het Zionisme in al zijn vormen gestopt worden.

Dit is cruciaal, eerst en vooral omwille van de impact van het Zionisme op het Palestijnse volk en de ruimere regio. Het Zionisme onteert ook de vervolging en genocide van de Europese Joden door hun nagedachtenis te gebruiken om het Europees racisme en kolonialisme te rechtvaardigen en te bestendigen. Het is verantwoordelijk voor de verregaande verdringing en vervreemding van de Mizrahi Joden (Joden van Aziatische en Afrikaanse afkomst) van hun diverse geschiedenissen, talen, tradities en culturen. Mizrahi Joden hebben in de regio een geschiedenis van meer dan 2000 jaar oud. Toen het Zionisme wortel schoot, werden deze geschiedenissen weggeduwd van hun eigen koers ten dienste van de segregatie van Joden die opgelegd werd door de staat Israël.

Dus betreft het Zionisme ons in de onderdrukking van het Palestijnse volk en in het verlagen van ons eigen erfgoed, de strijd om rechtvaardigheid en de strijd voor banden met onze medemensen.

Wij verbinden ons ertoe: ons te verzetten tegen het Zionisme en de staat Israël.

...

Wij verbinden ons ertoe: de koloniale erfenis en de koloniale uitbreiding te verwerpen.

...

Wij verbinden ons ertoe: om Zionistische organisaties uit te dagen.

...

Wij verbinden ons ertoe: om onze solidariteit en ons werk toe te wijden aan rechtvaardigheid.

...

We roepen je op om je bij ons aan te sluiten.

Deze beloftes vereisen de opbouw van een verenigde internationale joodse beweging die het Zionisme uitdaagt en zijn claim te spreken in naam van alle Joden. Aangezien we te maken hebben met een internationale tegenstander, is het niet voldoende enkel loyaal, of zelfs nationaal te werken. We moeten wegen vinden om samen te werken over grenzen, afstanden, sectoren en talen heen.

Er is ruimte voor vele initiatieven en organisaties, oud en nieuw, om onafhankelijk en met elkaar te werken, in wederzijdse steun en samenwerking.

Kom jij op tegen racisme in alle vormen?

Dan roepen we jou op om je met ons te verenigen om de Israëlsche Apartheid te beëindigen. Steun jij de soevereiniteit en de landrechten van inheemse volkeren?

Dan roepen we jou op om je met ons te verenigen de soevereiniteit en de landrechten van de Palestijnen te verdedigen.

Geloof jij dat al onze levens afhangen van economische en ecologische duurzaamheid? Ben jij woedend omwille van de diefstal en vernietiging van de grondstoffen in de wereld? **Dan roepen we jou op om je met ons te verenigen** om Israël's vernietiging te stoppen van de Palestijnse landbouw en land, de diefstal van land en water, en het platwalsen van dorpen en boomgaarden.

Wens jij een einde te brengen aan de eindeloze oorlogen voor olie en militaire dominantie van de VS en zijn bondgenoten? Wil jij een einde brengen aan de gemilitariseerde culturen, aan het rekruteren van onze jongeren in het leger en het plunderen van grondstoffen die legers financieren in plaats van de basisbehoeften om te leven? **Dan roepen we je op om je met ons te verenigen** voor het ontmantelen van een kritisch deel van de globale oorlogsmachine.

Wens je afstand te nemen van de Israëlsche zuivering van Palestina en de vernietiging van geschiedenis, cultuur en zelfbestuur? Geloof je dat er geen vrede is zonder gerechtigheid? Voel je je woedend en bedroefd dat de holocaust tegen het joodse volk gebruikt wordt om andere wrede daden te begaan? **Dan roepen we jou op om je met ons te verenigen** om het Zionistische kolonialisme te beëindigen.

Opdat de mensen van deze planeet mogen leven in veiligheid, rechtvaardigheid en vrede, moet het Israëlsche koloniale project tot een einde gebracht worden. Vreugdevol nemen we deze collectieve taak op om een systeem van verovering en plundering te ondermijnen dat onze wereld veel te lang gekweld heeft.

Voor de volledige Nederlandstalige tekst van het "Charter van het Internationaal Joods anti-Zionistisch Netwerk, zie de CODIP-webstek: www.codip.be. Voor de originele of Engelstalige versie en meer informatie zie: www.ijsn.net/home.

Codip kan jou helpende hand gebruiken. Help mee te vechten tegen onrecht!

We zijn nog op zoek naar mensen die de handen uit de mouwen willen steken voor een rechtvaardige vrede in Palestina en die zich enkel uren kunnen vrijmaken...

Wil je meer te weten komen over CODIP vzw, neem dan eens een kijkje op onze webstek <http://www.codip.be>. Contacteer ons vrijblijvend op codip@skynet.be voor meer uitleg over onze werking.

Hou onze webstek in de gaten, want deze wordt weldra vernieuwd – dank aan Katia - en 2009 kondigt zich aan al een feestjaar (20 jaar CODIP) met nieuwe activiteiten en initiatieven.

Blijf niet bij de pakken zitten en werk samen met ons aan een menswaardiger wereld!

WIST JE DAT?

- De joods-Israëlische gemeente Misgav gebouwd is op grond van de Palestijns-Israëlische gemeente Sachnin? Voor een bescheiden 16.000 inwoners heeft Misgav zo 200.000 dunam (1 dunam is 10 hectare) ter beschikking. Het veel grotere Sachnin, met 25.000 inwoners, moet het doen met nog amper 10.000 dunam. Het voorbeeld is typerend voor de Israëlische grondpolitiek, waarbij grond van Palestijnse gemeenten systematisch geannexeerd wordt. Het laat zich raden dat deze Israëlische grondpolitiek (volgens de zionistische ideologie dient Israël een exclusief joodse staat te zijn) voor immense woningnood zorgt in de Israëlisch-Palestijnse gemeenten.
- Ook in de openbare diensten zorgt het zionistische principe van Israël als exclusief joodse staat voor grootschalige discriminatie: op een totaal van 10.000 werknemers zijn er welgeteld een tiental Arabische werknemers.
- In Israël bestaat (op een handvol uitzonderingen na) een strikt onderscheid tussen joodse en niet-joodse scholen. De niet-joodse scholen (de scholen voor Israëlische Palestijnen) worden systematisch achteruit gesteld. Alhoewel het over Israëlisch-Palestijnse scholen gaat, is het bestuderen van Arabische literatuur er strikt verboden.
- Geschiedenis blijkt in Israël vooral joodse geschiedenis. De Arabische geschiedenis wordt zo goed als genegeerd.
- Enkel leraars die goedgekeurd zijn door de de Israëlische geheime dienst Shin Beth krijgen toestemming om les te geven aan Israëlisch-Palestijnse scholen.
- Arabische dorpen en steden worden in Israël systematisch gediscrimineerd bij het toekennen van subsidies en openbare voorzieningen. Resultaat is dat 28 van de 30 meest achtergestelde dorpen Arabische dorpen zijn. De twee andere worden bewoond door Arabische joden.
- Ondanks het feit dat zij Israëlisch staatsburger zijn, is het Israëlische Palestijnen verboden om grond te kopen. Volgens de Israëlische wet is alle grond 'eigendom van het Joodse volk'.
- Voor de bouw van de illegale apartheidsmuur op de Westbank (door Israël eufemistisch 'Veiligheidsmuur' genoemd) werden 300.000 olijfbomen ontworteld in Palestijnse dorpen.
- Volgens Israëlische mensenrechtengroepen werden vele van deze olijfbomen voor duizenden euro's verkocht in steden als Tel Aviv. De Palestijnse eigenaars werden niet vergoed.
- 71.470 Palestijnse huizen werden tussen 2000 en 2005 geheel of gedeeltelijk vernield door het Israëlisch leger in de bezette Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. 7.628 van deze huizen werden volledig vernield.
(Bron: www.zajel.org/article_view.asp?newsID=6510&cat=3)
- Door de bouw van de illegale muur op de Westelijke Jordaanoever worden 320.000 Palestijnen afgesneden van andere delen van de Westelijke Jordaanoever en komen zo in een niemandsland terecht tussen de muur en de internationaal aanvaarde grens met Israël.

7.1. De ware gevolgen van Oslo

Na de akkoorden van Oslo in 1993 veranderde alles in de Palestijnse gebieden. Het grondgebied werd onderverdeeld in A-, B- en C-zones. De C-zone staat onder exclusieve controle van het Israëlische leger en omvat 60 % van de bezette Westelijke Jordaanoever. De B-zone staat onder gemengde Israëliisch-Palestijnse controle en beslaat 20 % van het territorium en de A-zone (de Palestijnse autonome gebieden) komt overeen met 20 % van het grondgebied.

Zone C is de thuisplaats voor 70.000 Palestijnen. Hier bevinden zich de meeste joodse kolonies, allen illegaal volgens de internationale wetgeving. Israël beloofde in het Oslo-akkoord te stoppen met het onwettig bouwen in bezet gebied. Evenwel groeide in de Westbank, Oost-Jeruzalem en op de Syrische Golanhoogten het aantal joodse kolonisten aan van 111.000 in 1993 tot 500.000 heden.

Onderzoek door de Israëlische beweging Peace Now toont aan dat 94 % van de Palestijnse bouwvergunningen in zone C werd afgewezen tussen 2000 en september 2007. Slechts 91 vergunningen werden uitgereikt aan Palestijnen, terwijl 18.472 huiseenheden werden gebouwd in joodse kolonies. Het massaal afwijzen van bouwvergunningen aan Palestijnen staat gelijk met een stille uitdrijving van Palestijnen uit zone C. Afbraakorders vernietigden 1.663 Palestijnse gebouwen tegenover 199 in de kolonies. 138 vernietigingen hadden plaats tussen januari en maart, meestal in zone C, in vergelijking met 29 in de laatste drie maanden van 2007 volgens de VN. 400 Palestijnen werden zo de eerste drie maanden van 2008 verdreven.

Naast huizen vernielde Israël in januari 3.200 bomen en wateropslagtanks in Beit Ula nabij Hebron. Het betrof een project van 64.000 euro van de Europese Commissie, waar ook vele Palestijnen hun zakgeld hadden ingestoken.

Bron: http://www.gulf-times.com/mritems/streams/2008/4/29/2_215578_1_255.pdf

7.2. Israëlische bezetting kost ruim 32 miljard euro.

Sinds Israël Gaza en de Westelijke Jordaanoever bezet in 1967, heeft de controle over deze gebieden ontwikkelingen in andere sectoren beknót. Volgens schattingen van deskundigen bedraagt de totale economische kost van de bezetting nu meer dan 32 miljard euro, met inbegrip van uitgaven voor veiligheid en burgers (bouw en onderhoud van kolonies), evenals het potentiële verlies aan bruto binnenlands product. Jaarlijks zijn er gemiddeld 500 miljoen euro militaire uitgaven om controle over het gebied te behouden.

Eén van de meest duidelijke gevolgen van de oorlog werd de oprichting van kolonies op de Westelijke Jordaanoever en Gaza. Zo'n 121 nederzettingen werden gebouwd tot heden op de Westelijke Jordaanoever (exclusief Oost-Jeruzalem) waar 250.000 kolonisten wonen. Burgerkosten in zulke gemeenschappen zijn veel hoger dan in andere gemeenschappen binnen de Groene Zone door diverse veiligheidsuitgaven: gewapende voertuigen, speciale verlichting op autowegen en een grote leger- en politiemacht om hen te beschermen. Deze kost wordt geschat op 500 miljoen euro per jaar. De waarde van de eigendommen gebouwd in de bezette gebieden wordt geschat op 9 miljard euro, en het verlies voor de Israëlische economie door de recessie die volgde op de tweede intifada wordt geschat op 9,5 miljard euro.

Israëliisch randgebied betaalt de prijs: Als toevoeging tot de vele voordelen die kolonisten wordt gegeven in hun "nationale prioriteitsregio", financierde de staat doorheen de jaren de ontwikkeling van de infrastructuur op de Westelijke Jordaanoever, met inbegrip van wegen, water, afvalverwerking, verlichting, huizen, openbare gebouwen, enz. De kost van het 790-km lange Apartheidshek zal in totaal 2 miljard euro bedragen.

Deskundigen bemerken dat de bezetting van de Westelijke Jordaanoever ook vele indirecte gevolgen heeft, zoals het verschuiven van investeringen van ontwikkelingssteden en Israël's rand naar de kolonies; het gebruik van goedkope Palestijnse arbeiders tot de eerste intifada en hun consequente vervanging door buitenlandse werkers, en de uitgave van Israëlische arbeiders; tekorten in gezondheidszorgen, onderwijs en budgetten voor welzijn door de hoge kost van de kolonies; en de voortdurende groei in het veiligheidsbudget sinds 1967.

Verschrikkelijke vervorming: "Stel je voor hoeveel minder armoede er zou zijn in Israël," zei Dr Ruby Nathanson van het *Macro Center for Political Economy*. "Er is een verschrikkelijk vervorming, een enorme economische kost extra aan de militaire last."

De kost van de terugtrekking: De evacuatie van zo'n 8.000 kolonisten van Gush Katif in Gaza kost de Israëlische staat zo'n 1,5 miljard euro, een gemiddelde van 190.000 euro per persoon. De ontruiming van 250.000 kolonisten op de Westelijke Jordaanoever wordt verwacht bijna 50 miljard euro te kosten.

Avi Shauli.

Vertaling/herwerkt: Mario Bergen.

Bron: <http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3410537,00.html>

Speciaal rapport hierover in Ha'aretz:

<http://www.haaretz.com/hasen/pages/ShArt.jhtml?itemNo=344415&contrassID=2&subContrassID=1&sbSubContrassID=0&listSrc=Y>

7.3. Israël verbiedt 36 Palestijnse organisaties.

Israël verbiedt 36 Palestijnse organisaties

Israël heeft op 7 juli 2008 vier Palestijnse hulporganisaties voor drie jaar verboden omdat ze banden zouden hebben met Hamas. De Israëlische defensie-minister Ehud Barak ondertekende ook een document dat 36 organisaties buiten de wet stelt die volgens Israël fondsen verzamelen voor Hamas.

Hafez al-Sader, dokter bij de hulporganisatie Al-Tadamun, dat een ziekenhuis en een sportclub in Nabloes openhoudt, zei dat soldaten "alles in het ziekenhuis verwoestten en confisqueerden, ook de zo-wat 5.000 dollar die uit een 'beschadigde' safe was genomen". Volgens de Israël's maakt Al-Tadamun "deel uit van de infrastructuur van Hamas in de stad". Al-Sader ontkent dit en zegt dat de organisatie al in 1977 werd gesticht, nog voor er sprake was van Hamas.

De andere organisaties die werden gesloten zijn een sponsor van weeskinderen, een moslimschool voor meisjes en een moskee. De Israëlische krant Ha'aretz schrijft dat het leger meent dat het sluiten van de Hamas-hulporganisaties "een belangrijke bron van fondsen" drooglegt waarmee militante activiteiten gesponsord werden. Met de actie zou Israël het Hamas ook moeilijk willen maken om zijn invloed op de Westelijke Jordaanoever uit te breiden ten koste van de Palestijnse Autoriteit.

BARACK OBAMA, de 44e president van de Verenigde Staten van Amerika zei op 4 juni 2008 in Washington onder druk van de zionistische lobby: "De veiligheid van Israël is heilig en gewijd en niet onderhandelbaar. En Jeruzalem moet de hoofdstad blijven van Israël en moet één en ondeelbaar blijven."

8. Palestijnse dichter Mahmoed Darwish overleden.

Mahmoed Darwish, de beroemde Palestijnse dichter, overleed deze zomer op 9 augustus in Houston, in de Amerikaanse staat Texas. Mahmoed Darwish werd op 13 maart 1941 geboren in het dorp al-Birweh nabij Akko, in toenmalig Palestina, het huidige Israël. In de oorlog van 1948 zag zijn familie zich, samen met zo'n driekwart miljoen andere Palestijnen, gedwongen te vluchten door grootschalig geweld van Israëlische troepen.

In de oorlog werd zijn geboortedorp, samen met zo'n 500 andere Palestijnse dorpen, volledig verwoest. Alhoewel het overgrote deel van Palestina door de Israëlische troepen veroverd werd en deel ging uitmaken van de nieuwe staat Israël, keerde Mahmoed Darwish terug naar zijn geboorteland, in het geheim.

In 1960, op 19-jarige leeftijd, publiceerde Mahmoed Darwish zijn eerste dichtbundel 'Vleugelloze Vogels'. Vervolgens maakte hij snel naam als dichter van het verzet. Wonende in Israël werden zijn gedichten niet altijd gewaardeerd: Darwish werd driemaal door Israël gearresteerd op beschuldiging van het declameren van 'opruimende gedichten' en zat tevens een jaar lang onder huisarrest. In de jaren zeventig week hij uit naar Caïro, sloot zich aan bij de PLO en werd een vertrouweling van Yasser Arafat. In 1987 werd hij gekozen als lid van het Uitvoerend Comité van de PLO en in 1988 was Darwish diegene die de Palestijnse onafhankelijkheidsverklaring opstelde, die hetzelfde jaar door Yasser Arafat zou worden uitgesproken.

Na de ondertekening van de Oslo-akkoorden in 1993 vestigde Darwish zich in Ramallah, om zich later tegen het steeds meer manklopende 'Oslo-proces' te keren.

Kon Mahmoed Darwish als de verwoesting van zijn vaderland Palestina niet voorkomen, als dichter had hij meer succes: hij publiceerde 30 dichtbundels, die in 35 talen zijn vertaald en was de best verkopende dichter in de Arabische Wereld. Zijn gedichten zijn voor het Palestijnse volk gemeengoed en werden in de straten van Ramallah, Damascus en Caïro uitgeschreeuwd door demonstranten, tijdens betogingen tegen de bezetting van Palestina. Veel van zijn gedichten zijn op muziek gezet (onder meer door de Libanese muzikant Marcel Khalife).

Bron: Soemoed.

De dichtbundel '**Minder rozen**' van **Mahmoed Darwish** is nog steeds verkrijgbaar bij CODIP.

Prijs: 17,00 euro (exclusief portkosten).

9. In Gaza...

In Gaza hoeft niemand zijn elektriciteitsrekeningen te betalen,
Want er is geen elektriciteit.
In Gaza hoeft niemand zich zorgen te maken of gemanipuleerd voedsel,
Want er is geen voedsel.

In Gaza zal niemand zich zorgen maken over reisplannen,
Want niemand gaat ergens heen.
In Gaza maken de mensen zich zorgen over hun eigen projectielen,
Omdat zij zeer onnauwkeurig zijn en zouden kunnen neerkomen op,
Een leeg-Israëliisch-Golfterrein, op de Sabbat.

In Gaza zal niemand dromen van democratie,
Want een verkozen regering hebben hebben ze reeds.
In Gaza betaalt niemand zijn douanerechten,
want alles is gewoon binnen gesmokkeld...
Zelfs mensenrechten zijn binnen gesmokkeld!!

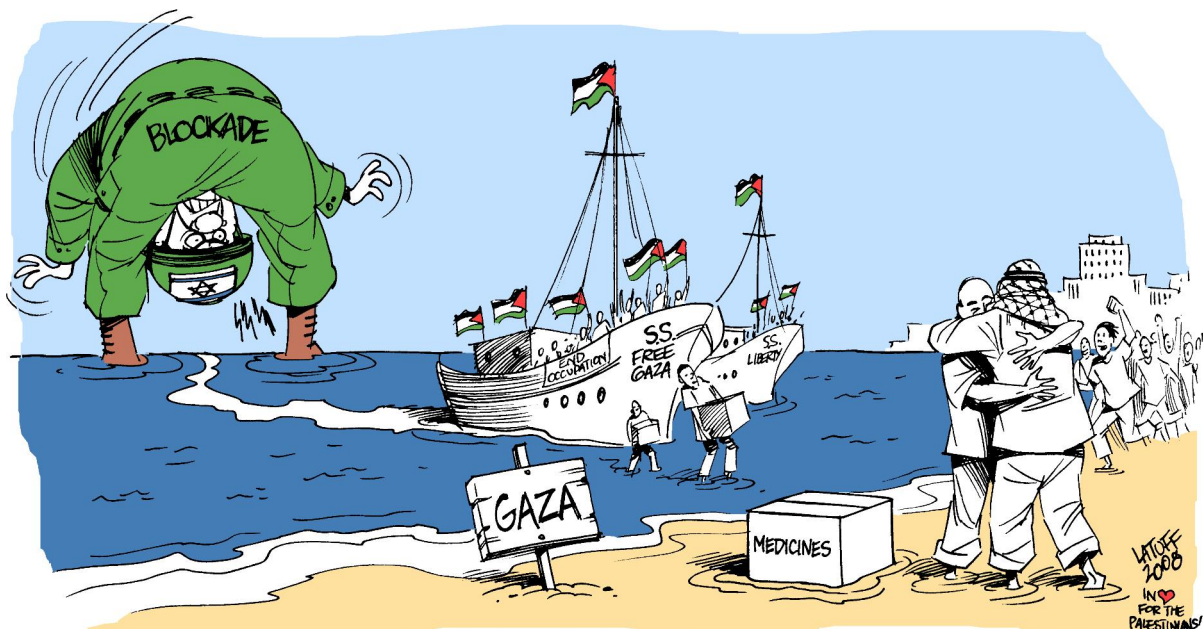
In Gaza zijn er geen verkeersopstoppen,
Want er is geen brandstof.
In Gaza vrezen mensen geen vreemde overheersing,
Die is recent beëindigd.

In Gaza vervuult rioleringswater de zee niet,
En misschien heb je geraden waarom?
Gaza airport is de allerveiligste.
Wereldwijd!!

Gaza heeft Massada verplaatst!!
Gaza heeft de Commune van Parijs verplaatst.

Raja Chemayel.

<http://frustratedarabdiary.blogspot.com>

10. CODIP-ACTIEF

RECENTE ACTIES:

1. Op 1 oktober werd het Internationaal Jewish Anti-Zionist Network (IJAN) gelanceerd. Zij hadden een Maand van Actie van 1 tot 31 oktober, onder de slogan "Confronteer het zionisme – Desinvesteer in Israël".
2. Studiedag op 4 oktober in St.-Truiden (ondanks tegenwerking van zionistische lobbygroepen).
3. Op 7 oktober ging het festival Masarat Palestina 2008 officieel van start in Brussel. Tot en met januari 2009 zijn er tentoonstellingen, lezingen, films en voorstellingen op verschillende locaties - <http://www.masarat.be>.
4. Op 12 november hielden sympathisanten van Intal, Codip, het VPK, Vrede vzw en COBI een ludieke actie voor het hoofdkantoor van Dexia. Aanleiding voor de actie was een krantenartikel in Le Soir (08/11/2008) over de band tussen Dexia en de financiering van de illegale kolonies in de bezette Palestijnse gebieden.
5. De joodse Susan Nathan woon in het Arabische Tamra in Israël. Op 19 en 21 november vertelde ze in Antwerpen en Brussel over de ongelijke behandeling van Palestijnen in Israël.
6. Actieweek van 29 november t.e.m. 6 december 2008: boycotacties aan warenhuizen tegen de verkoop van Israëlische producten.

AGENDA:

1. Met 300 vrijwilligers willen we op zaterdag 20 december 2008 een mensenketting tegen de Apartheidsmuur vormen. We verzamelen om 10 uur stipt in het Auditorium Max Weber 1, Parkstraat 71 te 3000 Leuven. De actie eindigt rond 14 uur. Schrijf vooraf in bij Tobias Van Os: tobiasvanos@yahoo.co.uk, 016/22.48.13.

2. Nieuwjaarsreceptie VPK-CODIP op 21 januari 2009 in Brussel.

3. Met het VPK op inleefreis naar Palestina en Israël: maart of augustus!

Als waarnemer optreden in Palestina, de dagelijkse situatie met eigen ogen zien, Palestijnse en internationale organisaties ontmoeten, je solidariteit met de bevolking in woord en daad uitdrukken,...

Wanneer? 19 tot 30 maart 2009: volzet! 2 tot 14 augustus 2009: mail naar VPK.

Waar? Palestina & Israël: met o.a. bezoeken aan: Hebron, Bethlehem, Ramallah, Nablus, Jeruzalem, Jordaanvallei, Jenin, Sakhnin en Tel Aviv. Ontmoetingen met verschillende organisaties zoals Red crescent, Ibdaa, Zochrot, ...

Contact / meer informatie over deze reis: Vlaams Palestina Komitee: Mathias Van Hove vpk@vlaampalestinakomitee.be. Secretariaat op dinsdag en woensdag te bereiken van 10 tot 17 u. op het nummer 02/501 67 49.

CODIP-pers verschijnt vier keer per jaar: in januari, april, juli en oktober. Gratis als lid of per e-mail. 5 euro voor postverzending. VU: Myriam Vandecan, Ectorsstraat 19, 3400 Landen.